Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται από τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη, η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιοδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση, και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό, σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Διορθώσεις: Παναγιώτης Αποστολάτος
Δημιουργία εξωφύλλου: Βασίλης Ιωάννου
Επιμέλεια έκδοσης: Πλάτων Μαλλιάγκας

© 2014 Χρήστος Χασιώτης
e-mail: c.xasiotis@gmail.com
facebook: xasiotis books

&

© 2014 Εκδόσεις CaptainBook.gr
Σόλωνος 99, 10678 Αθήνα
τηλ: 2103846805 – fax: 2103848269
www.captainbookondemand.gr
e-mail: info@captainbook.gr
ISBN 978-618-5058-25-8

Χρήστος Χασιώτης

ΣΤΗ ΘΥΕΛΛΑ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

Μυθιστόρημα

CaptainBook.gr

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Η ΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΤΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Δύσκολα κάποιος θα μπορούσε να αρνηθεί τη διαπίστωση ότι η ζωή του Άγγελου αποτελούσε τον ορισμό της επιτυχίας. Ο ίδιος δεν συνήθιζε να περιαυτολογεί, ωστόσο κάθε επαινετικό σχόλιο που διατυπωνόταν για το πρόσωπό του, λειτουργούσε επιβεβαιωτικά για τον ίδιο και τις προσπάθειές του, καθιστώντας ολοένα και πιο αδιαμφισβήτητη την επιτυχία του. Αν κάποιος τον ρωτούσε τι ήταν αυτό που πλέον τον συγκινούσε περισσότερο –η επιδίωξη της επιτυχίας ή η ικανοποίηση από την επιβεβαίωσή της– ίσως να μη γνώριζε τι να απαντήσει. Το σίγουρο είναι πως από καιρό τα χρήματα είχαν πάψει να αποτελούν τον κύριο στόχο του. Είχε σταδιακά απομακρυνθεί από αυτό το κίνητρο που τον συνόδευε στα πρώτα χρόνια της επαγγελματικής του δραστηριότητας, όταν πτυχιούχος της Ιατρικής προσπαθούσε να δημιουργηθεί. Δύσκολα χρόνια εκείνα, μα είχαν αφήσει μια γλυκιά αναπόληση των πρώτων προσπαθειών να πετύχει ό,τι ονειρευόταν. Βέβαια, μερικές φορές σκεφτόταν αν πράγματι ο χρόνος απαλύνει τελικά όλες τις αναπόφευκτες δυσκολίες που συναντά κάποιος που δεν έχει την τύχη να αποτελεί η οικογένειά του τη βασική συνιστώσα –ή τουλάχιστον μία από αυτές– της επαγγελματικής του επιτυχίας. Η δική του οικογένεια –μια τυπική μεσοαστική ελληνική οικογένεια–

του χάρισε τη σιγουριά και τη συναισθηματική πληρότητα που είναι απαραίτητες σε κάθε άνθρωπο στα πρώτα βήματα της ζωής του, καθώς και μια οικονομική υποστήριξη που κάλυπτε τις βασικές του ανάγκες –ενοίκιο, διατροφή, βιβλία–, αλλά τίποτα περισσότερο. Δεν θύμωσε, ούτε δυσανασχέτησε ποτέ. Η αποδοχή μιας κατάστασης αναλυόμενης ορθολογικά ως αναπόφευκτης ήταν το στοιχείο που τον χαρακτήριζε πάντα. Τον χαρακτήριζε, αλλά δεν τον περιόριζε. Αποτελούσε μία ακόμη επιδίωξή του η αλλαγή των όρων που οι εκάστοτε συνθήκες δημιουργούσαν ή έθεταν ως πλαίσιο δράσης για τη ζωή του. Ήταν ένα παιχνίδι –έτσι τουλάχιστον έφτασε να το θεωρεί μετά από πολλά χρόνια– το οποίο εμπεριείχε τη θέληση για νίκη αλλά και την υπερνίκηση των εμποδίων που συχνά φάνταζαν ανυπέρβλητα.

Δεν επιχειρούσε συχνά επιστροφές στο παρελθόν. Για τον ίδιο η αξιοποίηση του παρόντος και ο σχεδιασμός του μέλλοντος αποτελούσαν έμφυτα στοιχεία της προσωπικότητάς του. Μα σήμερα, μέσα στο αεροπλάνο πετώντας για τη Θεσσαλονίκη, δεν μπόρεσε να τις αποφύγει. «*Κρίση μέσης ηλικίας;*» συλλογίστηκε χαμογελώντας. Ποιος ξέρει; Ακόμη κι αυτό, όμως, δεν θα μπορούσε να αξιολογηθεί ως κάτι αρνητικό. Από τα παιδικά του χρόνια κατά έναν περίεργο τρόπο είχε σχεδιάσει όλα τα μελλοντικά στάδια της ζωής του, επιτυγχάνοντας σχεδόν πάντα μια ακριβέστατη πρόβλεψη που επιβεβαιωνόταν μέχρι λεπτομέρειας. Αρχικά, το μεγάλο όνειρο ήταν η είσοδος στην Ιατρική Σχολή. Έπειτα, η ολοκλήρωση του βασικού εξαετούς κορμού των φοιτητικών του σπουδών με έναν, όσο το δυνατόν, υψηλότερο βαθμό. Στη συνέχεια, η ειδικότητα στην Πλαστική Επανορθωτική Χειρουργική που πάντα τον συνέπαιρνε. Κι ύστερα θα έπρεπε να ακολουθήσει ένας γάμος με κύριο σκοπό να καταστεί πετυχημένος. Στο σημείο αυτό,

βέβαια, ήταν πάντα ανήσυχος. Κανείς δεν θα μπορούσε να του εγγυηθεί σχετικά με το πρόσωπο που θα επέλεγε ως μελλοντική σύζυγό του, ότι θα κατάφερνε να ανταποκριθεί στα όνειρά του. Σε αυτόν τον τομέα, λοιπόν, ήλπιζε πως θα είναι και λίγο τυχερός. Και η τύχη –και σε αυτήν την περίπτωση– φάνηκε να του χαμογελά. Η γυναίκα του, η Λίζα, αποτέλεσε το πολύτιμο στήριγμά του, τον ακούραστο και πιστό σύντροφό του σε όλες τις δύσκολες στιγμές που του έτυχαν.

Στο σημείο αυτό το πρόσωπο του Άγγελου συννέφιασε. Επανήλθε στη μνήμη του το γεγονός που παραλίγο να γκρεμίσει όλο αυτό το οικοδόμημα το οποίο με κόπο είχε καταφέρει να δημιουργήσει. Προσπαθούσε επιμελώς τα τελευταία χρόνια να μην επανέρχεται, έστω και φευγαλέα, σε αυτό το εξαιρετικά δυσάρεστο γεγονός και σε έναν βαθμό το είχε επιτύχει. Ωστόσο σήμερα, μέσα σε αυτήν τη συνολική ανάκληση στο μυαλό του διαφόρων στιγμών του παρελθόντος, δεν θα μπορούσε να το αποφύγει. Φευγαλέες αναμνήσεις τον έκαναν να νιώσει το ίδιο δυσάρεστο συναίσθημα όπως και τότε, το αφόρητο συναίσθημα του πνιγηρού αέρα της ερήμου. Σύντομα, όμως, ανέκτησε και πάλι την αυτοκυριαρχία του. Δεν θα επέτρεπε στον εαυτό του να βιώσει ξανά, έστω και νοερά, το γεγονός αυτό που ως όνειρο και μόνο επανερχόταν στον νου του κάποιες στιγμές, αν και αποτελούσε μια αναμφίβολα τραυματική εμπειρία. Προσπάθησε να οδηγήσει τη μνήμη του σε πιο ευχάριστες σκέψεις.

Τι ήταν, άραγε, αυτό που τον οδήγησε στην επιλογή της πλαστικής χειρουργικής, ενός επαγγέλματος που σίγουρα δεν φάνταζε ως μια εύκολη επιλογή, ιδίως για την περίπτωσή του; Πολλές φορές, εκ των υστέρων, τον είχε απασχολήσει το ερώτημα αυτό κατά τη διάρκεια «κρίσεων» ενδοσκόπησης. Επαγγελματικά, ήταν η πεποίθηση –την οποία από νεαρός ακόμη

είχε σχηματίσει– πως οι σύγχρονες κοινωνικές καταστάσεις θα οδηγούσαν τον άνθρωπο –και ειδικά τις γυναίκες– στην αναζήτηση της «αιώνιας» ομορφιάς. Μπορεί στη ζωή του να μην είχε δημιουργήσει παρά ελάχιστες σχέσεις, διέθετε ωστόσο την ικανότητα να αποκωδικοποιεί το σύνολο των αναγκών που σχετίζονταν με τη γυναικεία φιλαρέσκεια. Πίστεψε, λοιπόν, πως θα πετύχαινε να ανταποκριθεί με επιτυχία μέσω της επιστήμης του στην επιδίωξη μιας γυναίκας να νιώθει περισσότερο θελκτική και γοητευτική, ενισχύοντας έτσι την αυτοπεποίθησή της. Πόνταρε σε αυτό το συναίσθημα της ικανοποίησης της ανθρώπινης ματαιοδοξίας και η επιλογή του επιβραβεύτηκε. Φανταζόταν τον εαυτό του στον ρόλο ενός μάγου που με επιδέξιες κινήσεις θα συμπλήρωνε τα συναισθήματα κενότητας που συχνά δημιουργεί ο υπερβολικός πλουτισμός, οι επιφανειακές σχέσεις, η επιδίωξη της επαγγελματικής καταξίωσης –ή η συνέχιση της ήδη υπάρχουσας– με το πανίσχυρο όπλο της ομορφιάς. Θα επιδίωκε, λοιπόν, να γίνει αυτός που θα την παρείχε με όσο το δυνατόν καλύτερο και πιο αποτελεσματικό τρόπο. Και δεν έπεσε έξω στην εκτίμησή του αυτήν.

Μα δεν ήταν μονάχα αυτό. Η γοητεία του γυναικείου κορμιού τον συγκλόνιζε. Ασκούσε πάνω του μια επίδραση εξουθενωτική με την έννοια ότι συνήγειρε όλο του το «είναι». Δεν είχε να κάνει απολύτως με τίποτα τα σεξουαλικό. Όχι. Αυτό το συναίσθημα το είχε εξαρχής αποκλείσει, το είχε εξοβελίσει από την επαγγελματική του πορεία. Περισσότερο ένιωθε όπως ο αρχαίος γλύπτης που προσπαθεί να δημιουργήσει ένα άγαλμα με τέλειες αναλογίες, ιδανικό για να συγκεντρώνει τον θαυμασμό των επόμενων γενεών. Μόνο που το δικό του όραμα είχε πιο περιορισμένο χρονικό ορίζοντα. Παρ' όλα αυτά, το άγγιγμα του γυναικείου κορμιού ασκούσε πάνω του μια σχεδόν μυστηριακή επίδραση. Προσπαθούσε να επέμβει σε αυτό,

άλλοτε διορθώνοντας ατέλειες και λάθη της φύσης, άλλοτε δημιουργώντας ο ίδιος την επιθυμητή εικόνα σε ένα πρόσωπο, σε ένα στήθος, σε ένα κορμί. Το άγγιγμα του Άγγελου γεννούσε τον θαυμασμό των άλλων, αλλά και χάριζε στον ίδιο τη μαγική αίσθηση πως ήταν ένας μικρός θεός. Μεγάλη κουβέντα, υπερβολική ίσως εκτίμηση, αλλά σίγουρα πολλές φορές τον συντρόφευε στις σκέψεις του. Επιπλέον γνώριζε καλά πως η αναζήτηση ή η απόκτηση του κάλλους τοποθετούνταν πλέον πολύ ψηλά στην πυραμίδα των σύγχρονων ανθρώπινων επιδιώξεων, και ο ίδιος είχε τη δυνατότητα να «χαρίζει» αυτό το κάλλος, κάτι που τον έκανε συχνά να νιώθει ικανοποιημένος με την επαγγελματική του επιλογή.

Η επαγγελματική του καταξίωση και ο επιτυχημένος γάμος του συγκροτούσαν το πλαίσιο αυτού που θα ονόμαζε κάποιος, βάσει των δεδομένων που επιτάσσει η εποχή μας, «ευτυχία». Αυτό για τους περισσότερους. Για τον ίδιο μεγαλύτερη σημασία είχε η επιβεβαίωση του σχεδίου που ο ίδιος είχε δημιουργήσει, φοιτητής ακόμη, η άκρατη ικανοποίηση ότι δεν είχε αποκλίνει σχεδόν καθόλου από τα όρια που ο ίδιος είχε επιβάλει στον εαυτό του. Το γεγονός αυτό ασκούσε πάνω του μια, επίσης, ιδιαίτερη γοητεία, αποκτούσε ένα ιδιαίτερο νόημα. Είχε καταφέρει –και γι' αυτό ήταν ιδιαίτερα υπερήφανος– να αλλάξει τους όρους του παιχνιδιού που η μοίρα του ίσως είχε καθορίσει, να αδράξει στα χέρια του τη ζωή του και να τη διαφεντέψει όπως ο ίδιος θεωρούσε σωστό. Όλα με πρόγραμμα, όλα με σχεδιασμό, όλα δίχως καμία τυπική απόκλιση. Μοναδικό «σύννεφο» στην οικογενειακή του ευτυχία η μη ολοκλήρωσή της με τη γέννηση ενός παιδιού. Όμως, με τον ορθολογισμό που πάντα τον χαρακτήριζε, και το γεγονός αυτό είχε καταφέρει να το ξεπεράσει ή τουλάχιστον να μην τον απασχολεί υπερβολικά. Εξάλλου τα περιθώρια δεν είχαν στενέψει ανησυχητικά.

Ήταν σαράντα ετών ο ίδιος και τριάντα τεσσάρων ετών η γυναίκα του. Θα μπορούσαν να περιμένουν πως κάποια στιγμή θα συμβεί και αυτό για να ολοκληρωθεί έτσι η επιθυμητή εικόνα της οικογενειακής ευτυχίας.

«*Σαράντα ετών!*» σκέφτηκε και στο μυαλό του εμφανίστηκε ένα συναίσθημα που δεν μπορούσε να είναι σίγουρος αν ήταν μελαγχολία ή κάτι παρόμοιο. Πάντα πίστευε πως το χρονικό αυτό όριο θα αποτελούσε ένα κομβικό σημείο για τον ίδιο. Ουσιαστικά, η προσέγγισή του θα ολοκλήρωνε έναν κύκλο που ο ίδιος είχε επιμελώς σχεδιάσει: καριέρα, οικογένεια, χρήματα. Όλα περικλείονταν μέσα σε αυτόν. Αυτό σχεδίαζε, αυτό τελικά συνέβη. Εκεί ίσως που έπεσε κάπως έξω ήταν ως προς το μέγεθος της επιτυχίας, την οποία ούτε ο ίδιος ανέμενε να υπάρξει σε τόσο μεγάλο βαθμό. Ύστερα, όμως; Τι θα μπορούσε να πετύχει στη συνέχεια; Αυτό ήταν κάτι που δεν τον είχε απασχολήσει ποτέ μέχρι τώρα. Στη σκέψη του, από μικρό παιδί, η ηλικία στην οποία τώρα βρισκόταν αντιπροσώπευε την ακμή της ανδρικής δημιουργικότητας αλλά και της προσωπικής καταξίωσης. Δεν έσφαλλε ούτε ως προς αυτό. Πολλές φορές ένιωθε να τον κατακλύζει ένα αίσθημα ασυγκράτητης αυτοπεποίθησης και συνάμα δημιουργικής ευφορίας. Η ζωή του μέχρι τώρα λειτουργούσε με υποδειγματική πειθαρχία προσφέροντάς του ό,τι επιθυμούσε. Ωστόσο, τώρα τελευταία ένιωθε κάποιες φορές ένα περίεργο συναίσθημα να τον κατακλύζει. Δεν μπορούσε εύκολα να το προσδιορίσει ή να το εξηγήσει, αλλά τουλάχιστον ο ίδιος κατάφερνε τις περισσότερες φορές να του επιβάλλεται με την αυτοκυριαρχία που πάντα τον χαρακτήριζε.

Το αεροπορικό ταξίδι συνεχιζόταν και ο Άγγελος, βυθισμένος σε αυτό το ατέρμονο «πήγαινε-έλα» ανάμεσα στο παρελθόν

και στο παρόν, προσπαθούσε να συνταιριάξει τις ψηφίδες που πιθανότατα θα συγκροτούσαν το μέλλον.

Η αεροσυνοδός τον πλησίασε χαμογελώντας.

«Μήπως θέλετε έναν καφέ ή κάποιο αναψυκτικό;» τον ρώτησε.

Έγνεψε αρνητικά, ανταποδίδοντας το χαμόγελο που εκείνη του χάρισε. Ήταν μια πολύ όμορφη κοπέλα. Το βλέμμα της φάνηκε να επιμένει λίγο περισσότερο απ' ό,τι ορίζουν οι κανόνες ευγενείας, αλλά αυτό δεν τον έκανε να νιώσει δυσάρεστα. Σχεδόν τον ευχαρίστησε, τονώνοντας την ανδρική του αυτοπεποίθηση που δεν του έλειπε δα και καθόλου.

Η πορεία που ακολούθησε η ζωή του στις σχέσεις του με το άλλο φύλο ήταν, λίγο-πολύ, αναμενόμενη. Ως νεαρός δεν θα μπορούσε να είναι υπερήφανος για τις πολλές κατακτήσεις του. Μόνο δύο ολοκληρωμένες σχέσεις και τίποτα περισσότερο. Μοναδικό του μέλημα αποτελούσε πάντα η επίτευξη του μεγάλου επαγγελματικού του στόχου. Η γνωριμία με τη γυναίκα του, τη Λίζα, ήρθε μάλλον για να ταράξει τα λιμνάζοντα νερά της ερωτικής του ζωής, δημιουργώντας του πρωτόγνωρα αισθήματα.

Το χαμόγελο της αεροσυνοδού τον έκανε για λίγο να σκεφτεί. Αποτελούσε, άραγε, μια επιβεβλημένη ευγένεια ή ένα σαφές υπονοούμενο ότι της άρεσε; Αρκέστηκε να πιστέψει το πρώτο, διότι δεν επιθυμούσε να απασχολήσει τη σκέψη του με κάτι άλλο. Καθώς η αεροσυνοδός απομακρυνόταν, δεν μπόρεσε να αποφύγει μια φευγαλέα ματιά στο σώμα της. Διέθετε μια καλλίγραμμη σιλουέτα που διαγραφόταν σχεδόν ξεκάθαρα μέσα από το εφαρμοστό της φόρεμα. Η φούστα της έφτανε μέχρι το γόνατο, προσφέροντας σε έναν προσεκτικό και κάπως αδιάκριτο παρατηρητή τη δυνατότητα να θαυμάσει τις γάμπες της. Οι γλουτοί της τονίζονταν από το εφαρμοστό ρούχο, ενώ

το λίκνισμά τους παρά το περιορισμένο του χώρου γεννούσε ταραχή. Λίγο πιο πριν μπόρεσε να θαυμάσει και το στητό της στήθος, έχοντας σχηματίσει πλέον μια ολοκληρωμένη εικόνα. Σίγουρα ήταν ένα σώμα που δεν θα μπορούσε να αφήσει αδιάφορο κανέναν. Προορισμένο να απολαμβάνει και να χαρίζει την ηδονή. Σκέφτηκε το σώμα αυτό να λιγώνεται από παθιασμένα αγγίγματα και φιλιά, να παραδίδεται θερμό στον επίδοξο κατακτητή του, να παρακαλά για την είσοδό του μέσα του, η οποία θα οδηγούσε, μέσα σε βογκητά και λαχανιάσματα, στην απόλυτη κορύφωση με τον οργασμό.

Χαμήλωσε το βλέμμα του. Η επαγγελματική του ενασχόληση του παρείχε τη δυνατότητα να γίνεται δέκτης πολλών τέτοιων θελκτικών θεαμάτων. Τα έκρινε και τα βαθμολογούσε περισσότερο ως επαγγελματική υποχρέωση παρά ως αναζήτηση μιας εφήμερης σχέσης. Τα επαγγελματικά του όρια ήταν σαφώς προσδιορισμένα και απαρέγκλιτα τηρούμενα. Δεν θα μπορούσε ποτέ να επιτρέψει να παρασυρθεί σε μια τέτοια σχέση, όχι μόνο γιατί αυτό το θεωρούσε σαφώς αντιεπαγγελματικό, αλλά και γιατί ένιωθε πως δεν του χρειαζόταν. Η συναισθηματική πληρότητα που αναζητούσε παλαιότερα όσον αφορά το άλλο φύλο, τώρα πλέον καλυπτόταν πλήρως από τη Λίζα. Παρά το γεγονός ότι οι σχέσεις του πριν τον γάμο ήταν ελάχιστες, ποτέ του δεν ένιωσε ούτε την ανάγκη ούτε την επιθυμία να απατήσει τη γυναίκα του, αν και οι ευκαιρίες που του είχαν παρουσιαστεί ήταν πολλές.

Λες και από μια ειρωνική διάθεση της μοίρας, όταν πια είχε καταξιωθεί επαγγελματικά, οι ευκαιρίες σύναψης μιας εφήμερης σχέσης, οι οποίες σπάνια του παρουσιάζονταν όταν ήταν φοιτητής αλλά και νεαρός ακόμη πλαστικός χειρουργός, τώρα είχαν αυξηθεί θεαματικά. Ο ίδιος όμως, ειδικά στον επαγγελματικό του χώρο, ξεκαθάριζε αμέσως πως δεν υπήρχε το

παραμικρό περιθώριο για κάτι τέτοιο. Και παρά το γεγονός πως αυτή του η άρνηση θα μπορούσε να θεωρηθεί από κάποιον ασυγχώρητη απώλεια μιας ξεχωριστής ερωτικής σχέσης, ο ίδιος αντλούσε ικανοποίηση από το ότι μπορούσε να αρνηθεί, ότι μπορούσε συνειδητά να μην επιτρέψει αυτήν την ικανοποίηση των ενστίκτων του. Κι αν η επαγγελματική ευσυνειδησία δεν του επέτρεπε να πράξει κάτι τέτοιο, το ίδιο είχε συμβεί ακόμη και στις εκτός επαγγέλματος περιπτώσεις, είτε στις ευκαιρίες που του παρουσιάζονταν κατά τη διάρκεια ενός επαγγελματικού ταξιδιού για να συμμετάσχει σε κάποιο συνέδριο, είτε σε περιπτώσεις που προέρχονταν από το φιλικό περιβάλλον. Δυο-τρεις περιπτώσεις, μάλιστα, είχαν να κάνουν με φίλες της γυναίκας του. Δεν της το είχε αποκαλύψει ποτέ, όχι γιατί φοβόταν τις αντιδράσεις της, αλλά γιατί δεν θα μπορούσε να αναλώσει χρόνο στη διαχείριση μιας κρίσης που αναπόφευκτα θα προέκυπτε, ακόμη κι αν αυτή δεν θα σχετιζόταν με τον ίδιο και τη γυναίκα του. Έτσι τις απέκρυψε επιμελώς από τη Λίζα, έχοντας αφήσει προηγουμένως να καταστεί απολύτως ξεκάθαρο στις ίδιες πως δεν υπήρχε κανένα περιθώριο για να προχωρήσει μια τέτοια σχέση.

Αυτό, βέβαια, δεν σήμαινε πως δεν του άρεσε το φλερτ ή πως πολλές φορές δεν το είχε επιδιώξει. Περισσότερο, όμως, αυτό προέκυπτε ως εκδήλωση θαυμασμού είτε προς μια γοητευτική παρουσία που κατάφερνε να «αιχμαλωτίσει» το ενδιαφέρον του, είτε προς μια γυναίκα που θα προσέλκυε την προσοχή του με τις γνώσεις και την προσωπικότητά της. Το τελευταίο, πάντως, ήταν αρκετά σπάνιο φαινόμενο. Συνήθως, οι περισσότερες ωραίες γυναίκες ήταν πρόσωπα που θα μπορούσαν εύκολα να σε μαγνητίσουν με την ομορφιά τους, φυσική ή αποκτημένη μέσα σ' ένα χειρουργείο, αλλά δεν διέθεταν την εσωτερική ομορφιά της σκέψης και της ωριμότητας,

ή τη δυνατότητα να μπορούν να επικοινωνήσουν βαθιά και όχι επιφανειακά μαζί σου. Μπορούσε να συναναστρέφεται με υπάρξεις γοητευτικές, σαγηνευτικά κινούμενες μέσα στον χώρο, αδυνατούσε όμως να εντοπίσει μέσα σε όλη αυτήν την πληθώρα της ομορφιάς άτομα που να έχουν να σου «πουν» κάτι ξεχωριστό. Κι αυτό ήταν ένα γεγονός που τον απωθούσε ολοένα και περισσότερο.

Η φωνή του συνεπιβάτη που καθόταν δίπλα του έφερε ξανά την αεροσυνοδό σε απόσταση αναπνοής. Δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό να εστιάσει το βλέμμα του στη σχισμή του στήθους που αποκαλύφθηκε στα μάτια του, καθώς η νεαρή κοπέλα κάποια στιγμή έσκυψε μπροστά τους. Το ένα επιπλέον ανοιχτό κουμπί του λευκού πουκαμίσου προσέφερε με βεβαιότητα ένα ικανοποιητικό θέαμα σε ένα πιο απαιτητικό βλέμμα που θα επιχειρούσε να διεισδύσει σε πιο απόκρυφα σημεία του κορμιού της. Καθώς έσκυψε δίπλα του, το άρωμά της τον ερέθισε. Ήταν ένα άρωμα που μαζί με την οσμή που ανέδυε το κορμί της δημιουργούσαν έναν μεθυστικό συνδυασμό. Ο Άγγελος επιβεβαίωσε στον εαυτό του την προηγούμενη σκέψη του πως ήταν μια γυναίκα που δεν θα περνούσε εύκολα απαρατήρητη. Η αεροσυνοδός χάρισε και πάλι ένα λαμπερό χαμόγελο στον ίδιο και στον συνεπιβάτη του και απομακρύνθηκε.

Προσπάθησε να βάλει ξανά τις σκέψεις του σε τάξη. «*Θα μπορούσα, άραγε, να επιδιώξω μια γνωριμία με αυτήν την κοπέλα;*» αναρωτήθηκε νοερά. Η απάντηση στο μυαλό του πρόβαλε αρνητική. Δεν θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο απατώντας τη μοναδική γυναίκα της ζωής του...

... Τη Λίζα τη γνώρισε σε έναν χορό της Ελληνικής Εταιρείας Πλαστικής Επανορθωτικής και Αισθητικής Χειρουργικής. Αυτός στα τριάντα ένα, στα τελευταία έτη απόκτησης της ειδικότητάς

του, αυτή στα είκοσι πέντε, απόφοιτος της Φιλοσοφικής Σχολής και κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος στην Ιστορία της Φιλοσοφίας. Ακόμη και σήμερα, εννέα χρόνια μετά, δεν ήταν απολύτως σίγουρος αν το στοιχείο που προσέλκυσε το ενδιαφέρον του ήταν η ομορφιά της ή οι γνώσεις της. Μπορεί, αρχικά, να ήταν το πρώτο, στη συνέχεια όμως σίγουρα ο συνδυασμός και των δύο. Την είδε να κάθεται σε ένα διπλανό τραπέζι και όλο το βράδυ δεν πήρε το βλέμμα του από πάνω της. Την κοιτούσε επίμονα, τόσο που ξεπερνούσε αρκετά τα δικά του όρια προσέγγισης –ίσως και ευπρέπειας–, ένιωσε όμως πως δεν μπορούσε να αντισταθεί στον πειρασμό. Τα μαύρα της μαλλιά χύνονταν σαν χείμαρρος στους ώμους της. Η κίνηση που πραγματοποιούσε για να τα απομακρύνει από τα μάτια της, συνοδευόταν από μια απροσποίητη χάρη που μαγνήτιζε τη ματιά του. Κάποιες φορές αποκάλυπτε ένα λαμπερό χαμόγελο, δίχως όμως να είναι παρατεταμένο, περισσότερο δοσμένο με μια διακριτική ευγένεια. Φαινόταν να νιώθει κάπως άβολα μέσα σε αυτήν την ομήγυρη των θεραπόντων του Ιπποκράτη, αλλά κάποιος λόγος θα επέβαλλε την παρουσία της εκεί. Δεν έδειχνε να έχει προσέξει τον ίδιο και το επίμονο βλέμμα του, κάτι που είχε προκαλέσει στον Άγγελο μια μικρή απογοήτευση. Ανέμενε πως αυτή η διακριτική πολιορκία του θα είχε τύχει κάποιας ανταπόκρισης από την πλευρά της, αλλά δυστυχώς για τον ίδιο κάτι τέτοιο δεν συνέβη. Μετά από αρκετές ώρες αναμονής και υπομονής ο Άγγελος ετοιμάστηκε να φύγει. Τότε, ξαφνικά, την είδε να στρέφει το πρόσωπό της προς τον ίδιο και συντονίζοντας το βλέμμα της με το δικό του να του χαμογελά με νόημα. Ήταν το σημάδι που ο ίδιος ανέμενε όλη τη βραδιά. Όποιους ενδοιασμούς και αν είχε, αυτοί κάμφθηκαν αμέσως, παραχωρώντας τη θέση τους σε μια επιτακτική ανάγκη να τη γνωρίσει αμέσως.